

Słowo wstępne

Szanowni Państwo,

fakt, iż w 2019 r. upływa 100 lat od powołania do życia Uniwersytetu Poznańskiego, stał się znakomitą okazją do spojrzenia wstecz i dokonania swego rodzaju bilansu rozwoju i osiągnięć Akademii Medycznej i Uniwersytetu Medycznego im. Karola Marcinkowskiego w Poznaniu w latach 1950–2019. Jak wiadomo, poznańska Uczelnia Medyczna wywodzi się bezpośrednio z Wydziału Lekarskiego i Wydziału Farmaceutycznego Uniwersytetu Poznańskiego i mimo arbitralnej decyzji władz komunistycznych w 1950 r. o wydzieleniu tych fakultetów z Almae Matris Posnaniensis pamięć o związkach akademickiej medycyny i farmacji ze środowiskiem uniwersyteckim nigdy nie wygasła. Więzy z utworzoną w Poznaniu w 1919 r. Wszechnicą Piastowską są tym bardziej ścisłe, że pierwszym rektorem Uczelni został lekarz – prof. Heliodor Święcicki. Dzięki staraniom i zabiegom tego wybitnego ginekologa i położnika utworzono w listopadzie 1919 Studium Farmaceutyczne, zaś 24 VII 1920 r. powołano do życia Wydział Lekarski. Jeszcze w okresie międzywojennym akademicka medycyna i farmacja osiągnęły bardzo wysoki poziom, stając się wizytówkami Uniwersytetu Poznańskiego.

Także powojenne dzieje naszej Uczelni, najpierw jako Akademii Medycznej, charakteryzują się wieloma sukcesami na polach: naukowym, dydaktycznym oraz klinicznym. Dzięki tym osiągnięciom Akademia Medyczna im. Karola Marcinkowskiego w Poznaniu przyjęła 27 II 2007 r. nazwę: Uniwersytet Medyczny im. Karola Marcinkowskiego, stając się tym samym pierwszą w Polsce uczelnią medyczną o statusie uniwersyteckim.

W roku jubileuszu 100-lecia Uniwersytetu Poznańskiego środowisko akademickie Uniwersytetu Medycznego włączyło się w przygotowania do obchodów tej doniosłej rocznicy. Jednym z przejawów tej celebracji jest przedkładana Państwu publikacja, przygotowana przez zespół autorów pod kierunkiem prof. Michała Musielaka, prorektora Uniwersytetu Medycznego do spraw organizacji, promocji i współpracy z regionem. Lektura niniejszego tomu skłania mnie do osobistej refleksji. Otóż zapoznając się z historią Uczelni, ukazaną interesująco

w niniejszej publikacji, nasunęła mi się myśl, jak wiele zawdzięczamy naszym poprzednikom – rektorom i dziekanom. Podejmowane przez nich decyzje wpływają bowiem istotnie na dzisiejszą sytuację Uczelni, a dotyczy to pojawienia się zarówno możliwości rozbudowy kampusu Uniwersytetu, jak i szans urzeczywistnienia po latach dotąd niezrealizowanych planów, a nawet spełnienia marzeń, jakie mieli. Taka sytuacja uwidoczniła się w przypadku rozpoczętej właśnie budowy Collegium Pharmaceuticum, którego idea pojawiła się już w 1947, a następnie powróciła w 1950 r., po utworzeniu Akademii Medycznej. Przez lata nie udało się tego postulatu zrealizować, dopiero w 100-lecie utworzenia Uniwersytetu Poznańskiego spełnienie tego marzenia farmaceutów stało się możliwe.

Życząc Państwu interesującej lektury, jestem przekonany, że rekomendowana monografia Uniwersytetu Medycznego im. Karola Marcinkowskiego w Poznaniu ciekawie pokazuje nie tylko historyczny, niekiedy skomplikowany rozwój Uczelni, od jej utworzenia w 1950 r. do dziś dnia, ale również oddaje różnorodność i bogactwo ludzi – profesorów i studentów – którzy na niej pracowali i studiowali w przeszłości i którzy obecnie pracują tu i studiują. W tym kontekście za cenną część książki uważam ostatni, biograficzny rozdział, w którym zarysowano zasługi i osiągnięcia 30 najbardziej wybitnych osobowości, luminarzy naszej Uczelni – to oni swoimi osiągnięciami istotnie wpłynęli na jej rozwój naukowy, organizacyjny i wizerunkowy.

*Prof. dr hab. Andrzej Tykarski
Rektor Uniwersytetu Medycznego
im. Karola Marcinkowskiego
w Poznaniu*